

עפ"ת 45483/04/23 - משה כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 45483-04-23 כהן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 50154921048

בפני	כב' השופט עמית י' צלקובניק
מערער	משה כהן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית משפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי) בהמש 5203-0-23 מיום 11.4.23 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 10.2.23 להארכת מועד להישפט בגין דוח בו יוחסה למערער עבירת מהירות בעת נהיגת רכב ביום 30.9.22 בכביש 6 - 137 קמ"ש במקום המהירות המותרת של עד 110 קמ"ש.

בדוח המתבסס על מדידת מהירות באמצעות ממל"ז שנמסר למערער על ידי שוטר במעמד ביצוע העבירה, צוין כי המועד האחרון לתשלום הקנס או להגשת בקשה להישפט חל ביום 29.12.22.

אין חולקין כי הקנס שולם ביום 27.12.22; אלא שהמערער טען באמצעות בא כוחו, כי הקנס שולם על ידי רעייתו, ללא ידיעתו; כי הוא כופר בביצוע העבירה, וכי הבקשה הוגשה לאחר שהתקבלה הודעה ממשרד הרישוי על שלילת רישיונו למשך 3 חדשים בגין ניקוד שהצטבר לחובתו, בין היתר בגין הדוח דנא. בא כוח המערער טען בנוסף כי הדוח "לקוי מבחינה ראייתית", שכן לא צוין בו "קו מדידה נקי מהפרעות", היות הרכב בודד בנתיבו, מצב התנועה, אם התמרורים נבדקו קודם למדידה "ועוד פרטים רבים".

בית המשפט קמא דחה את הבקשה. נקבע כי מששולם הקנס מוחזק המערער כמי שהודה, הורשע ונשא את עונשו, וכי אין נפקות לכך כי הקנס שולם על ידי אחר, משעה שידע המערער על קיום הדוח. עוד צוין כי הבקשה להארכת מועד הוגשה ללא קשר לתשלום הקנס, וכי המבקש לא הכחיש במעמד מסירת הדוח את העבירה, אלא צוין כי אמר שמותר לנסוע במקום במהירות של 120 קמ"ש, דברים המהווים ראשית הודאה.

בהודעת הערעור טוען עו"ד גולן כי בדוח נפלו כשלים ראייתיים, כפי שפרט בבקשה לבית משפט קמא, וכי ניתן להשית על המערער הוצאות ולאפשר לו ארכה להישפט.

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

הודעת הקנס נמסרה לידי המערער במועד עריכת הדוח; תשלום הקנס בוצע יומיים לפני תום המועד החוקי לתשלום או להגשת בקשה להישפט, וכפי שציין בית משפט קמא, נפסק לא אחת, כי אין בתשלום הקנס על ידי אחר, במקרה זה

רעית המערער, כדי להעמיד את המערער בחזקתו של מי שאינו מודע לתשלום.

לנוכח הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, הרי שהתשלום מהווה הודאה, והנטל להצביע על נימוקים מיוחדים למתן הארכה להישפט בנסיבות אלה מוגבר יותר. המערער לא מסר כל סיבה מדוע נמנע מהגשת הבקשה להישפט קרוב ל- 3 חדשים לאחר קבלת הדוח, והשתהה במשך קרוב לחודש ומחצה נוספים עד שהוגשה הבקשה לבית משפט קמא, אם אכן סבר כי העבירה יוחסה לו ללא בסיס. נמצא, כי המערער מנסה להחזיר את הגלגל לאחור נוכח קבלת הודעת משרד הרישוי על השלילה שהוטלה, ואולם נוכח החריגה ממסגרת הזמן היעודה להגשת הבקשה על פי סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, ומשעקרון סופיות הדיון אמור להנחות בעבירות קנס, בהיעדר נסיבות מיוחדות, הרי שלא הוצגו טעמים של ממש לאיחור בהגשת הבקשה.

לא ראיתי גם מקום לטענה בדבר חשש לעיוות דין נוכח פגמים בדוח. על פי "נסיבות המקרה" המפורטות על ידי השוטר צוינה בדוח מהי המהירות המותרת על פי תמרורי מהירות 426 המגבילים למהירות של 110 קמ"ש, מיקום השוטר בעת עריכת המדידה, מיקום הגעת הרכב שנע בנתיב השמאלי, כיוון מכשיר המדידה לעבר "מרכז חזית הרכב דרך עינית הכיוון", וקבלת "צליל מדידה כפול ותקין". הטענות העולות כנגד תיאור המדידה הינן איפא כלליות ואין בהן, על פניהן, כדי להפריך את ממצאי המדידה שנקבעו בדוח. גם מתגובת המערער המופיעה בדוח - "מותר פה 120" ניתן להסיק כי סבר שניתן לנהוג במהירות גבוהה יותר, אמירה העולה כדי הודאה חלקית לפחות, בנהיגה במהירות העולה על המותר.

הערעור נדחה לפיכך.

המזכירות תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, כ"ט סיוון תשפ"ג, 18 יוני 2023, בהעדר הצדדים.